

5- BEN KİMİM?

Kurtuluş Yolu nasıl ve ne zaman başladı.

Bu metinde, Kurtuluş Fikri ne zaman ve nasıl başladı diye anlaşılması adına, kısaca kendi hayatımı, geçirdiğim süreçleri anlatmaya çalıştım.

1983 İstanbul'da doğdum. Tokattan İstanbul'a göçmüş memur bir baba ile annenin dördüncü ve en küçük çocuğuyum. Akıllı, zeki ve başarılı denen çocuklardandım. İki üniversite bıraktım, daha sonra üçüncü üniversiteyi açıktan okudum. Küçükken hep ya bilim insanı ya çiftçi ya da bir sanatçı olmak istedim; fakat parasızlıktan dolayı hiçbir olmadı.

Ergenlik ve gençlik vakitlerinde çok çelişkili süreçler yaşadım. Zihnim sürekli bir şeyler üretiyordu, fakat kime nasıl anlatacağımı bilmiyordum. Yirmi yaşların ortalarına geldiğimde okul hayatımda istediğimi bulamamıştım. Bir yandan da para kazanmam gerekiyordu. Birkaç farklı işte çalıştım, fakat hiçbir yerde tutunamıyordum.

'Kendimi gerçekleştirmem için farklı bir yol gerekiyordu', diye düşünürken, 2009 senesinde internet sitesi kurmayı öğrendim, kendi işimi oluşturdum ve bu şekilde beş yıl serbestçe çalıştım. Bu süre içinde çok paralar kazandım. Rahat bir hayat geçirmeye başlamıştım, zamanımı kendime ayırabiliyordum. Fakat o dönemlerde gençliğin ve paranın getirdiği serbestlik ile vaktimi, eğlence, hovardalık, gönül işleri, para kazanma işleri gibi keyfi şeyler ile geçiriyordum.

2014 senesinde bir arkadaşımınla birlikte işleri geliştirmiş, inşaat alanında işler yapmaya başlamıştık. Daha sistemli ve kazançlı işler yaptık. Şehir şehir hem geziyor hem çalışıyorduk.

▪ 2017 Krizi ve Yol Ayrımı

2017 senesinde, birkaç işte kötü sonuçlar almıştık. Para kazanmak bir yana borçlanmıştık. Bu zamanlarda içsel bir şeylerin değiştiğini hissediyordum. Daha çok okumaya, şiir yazmaya başlamıştım. Hatta bir kitap yazma düşüncesi gelişmişti, aylarca hazırlanmıştım, tüm hazırlıkları yapmıştım; fakat parasızlık ve düzensizlik dur demişti ve tekrar işlere dört elle sarılmaya başladım. Bir yandan da büyük kardeşimin psikiyatrik rahatsızlığı (bipolar) ve atakları ile boğuşuyordum.

Neden sonra kardeşimin hastalık atakları ile o kadar çok meşgul olmaya başlamıştım ki o ne yaparsa ben düzeltmeye çalışıyordum. Paranoya düşüncelere kapılmıştım. Uykularım kaçıyor, hayatım kabusu dönüyordu. Aklımı kaçıracak gibiydim, tek başıma kaldığımda korkuyor ve ağlıyordum. Nasıl tarif edeceğimi bilmiyorum; sürekli, her saniye, her dakika bir korku halindeydim. Arkadaşlarımdan biri kapıyı çalsın da ona sarılayım diye bekliyordum. 'Biri beni kurtarsın', diye içten içe yalvarıyordum.

2017 sonuydu, 16 aralıkta doğum günüm vardı ve 'kaçma, uzaklaşma fikri' doğmuştu içimde. Nereye gidebilirim derken Batum, Gürcistan'a gitmeye karar verdim. 4 günlük bir kaçış planladım. Telefonumu kapamıştım, kimse bana ulaşamıyordu, kimse nerede olduğumu bilmiyordu.

14 Aralık'ta Batum'daydım, yazılar farklı, insanlar farklı, yiyecekler farklıydı. Kafamdaki korkunç düşüncelerden biraz uzaklaşmıştım. Gece gündüz geziyordum; sokakları, tarihi yerleri, müzeleri, camileri, kiliseleri... Bir akşam bir kilisenin önünden geçerken, 60 yaşlarında bir amcanın oradaki bir figür önünde durmuş dua ettiğini gördüm. Duası bittikten sonra, kimdir bu dedim? 'Aziz Nikola', olduğunu söyledi ve 'çaresizlerin yardımına koşar', dedi. Ben de çaresizdim, adam gittikten sonra, cebimden bozuk para çıkarıp bıraktım, dua ettim ve kardeşim için yardım diledim.

Bir sonraki gün, uzak bir yere gitmişim, dönüşte yolumu kısaltmak için sahil tarafından dönmek istedim ama kayalıktı ve geçiş yoktu. Kayalıkların üstünde belki 70, 80 yıl önce yapılmış, artık çürümüş, parçalanmış eski demir merdiven bir yol gördüm. Denizden belki 5, 10 metre yukardaydı. Saat geç olmuştu ve geri dönmek istemiyordum. O köprüden geçecektim, gözüm karaydı, buraya gelirken ölümü bile göze almıştım. Gözlerden uzak, ıssız bir yer, kaybolsan kimsenin haberi bile olmazdı. Kayalara tırmandım ve bir baktım köprünün basamakları düşmüş, sadece sağlı sollu iki demir direk kalmış ve o direkleri zorlukla tutan bir iki basamak.

Bir yanım korku, bir yanım cesaret ile sürünerek köprüyü geçmeye başladım. 5, 10 metrelik bir yoldu, yavaş yavaş ilerledim. Soğuktu, rüzgarlıydı ve altımda denizin dalgaları kayalara vuruyordu. Birkaç dakika sonra köprüyü geçmişim ama bu kez gördüm ki köprünün aşağı inen merdiveni yerinde yoktu. Yılmadım ve 3-5 metrelik kayalardan aşağı, kumsala atlayıverdim. Koca engeli geçmişim, öyle mutlu olmuşum ki gülüyor, bağıırıyordum. Ölüme geldiğim bu yerde, ölümü yenmişim sanki.

İnançlarla kavga eden asi bir gençken, bu kaçışta sanki bir el uzanmıştı bana. Daha sonra biraz araştırma yaptığımda, dini inançlarla ilgili bildiğim yargılar değişmişti. İman, şeytani günahlar ile savaşmakla başlıyordu. Cihat kelimesinin anlamı, kılıç alıp tüm kafirlerin kafasını uçurmak değil de elindeki kılıcı yüreğindeki şeytana saplamaktı, nefis ile mücadele etmektir. Her şeyim değişmeye başlamıştı. Bana zarar veren ne varsa kendimden uzaklaştırıyor, faydalı şeylere vakit harcıyordum.

Tam o zamanlarda, 2018 Ocak ayının başlarında, bizim kiracımız olan bir abi, kredi kartı olmadığı için internet üzerinden bana, Erzurumlu İbrahim Hakkı Efendi'nin Marifet Name kitabını aldırması.

Okumalar, araştırmalar yaparken, bir gün kiracımız Hayati abi ile sohbet etmeye gittim, mütevazı bir adamdı, kim ne anlatsa sabırla dinlerdi. Ben büyük bir heyecanla okuduğum, öğrendiğim kaynakları, kendimdeki değişimleri anlatmaya başladım. Bir an durdu ve masanın üstünde duran Marifet Name kitabını gösterdi ve dedi ki 'senin yaşadığın şeyler burada yazıyor zaten.' Aldım ve gözden geçirmeye başladım; dilin afetleri, gözün afetleri, komşunun komşuya görevleri... Her şeyle ilgili bir şeyler vardı kitapta. Bir süre sonra 'sen bu kitabı aslında, benim vasıtam ile kendi kendine almışsın, dinlerin özü aynıdır ama sen Müslümansın, bu da senin yazgın, kendini kandırma.' dedi ve kitabı bana hediye etti.

▪ 2018 Yılı: Antalya'ya taşınma süreci ve sonrası

Batum'dan döndükten sonra bir ay Antalya'da kaldım. Sonra kendi kendime, 'yıl sonunda Antalya'ya taşınma', kararı almıştım,

2018 yılı boyunca çok düzenli çalıştım, işleri hiç aksatmadım. Tüm zararlı alışkanlıklardan uzaklaşıyordum. O yıl sonunda para biriktirmiştim. Ekim ayının sonunda köyümde kurban kestim. Anne ve babama, para biriktiğimi, taşınacağımı, evleneceğimi söyledim ve helallik istedim.

Aralık 2018'de Kemer, Antalya'ya taşındım. Ucuz bir eve bile razıyken iki katlı güzel bir ev kiralamıştım. Evlenene kadar 4 ay boyunca yalnız kaldım. O süreç çok başkaydı, her gün yeni bir şey öğreniyordum, her konuştuğum kişi bana bir şey gösteriyordu, her yaptığım şey bana doğru ya da yanlış tarafı gösteriyordu. Sanki tekrar doğmuşum.

Sonraki iki, üç yıl boyunca dini, felsefi ve siyasi kitaplar okudum. Her gün aralıksız 2, 3 farklı kitabı aynı anda okuyordum. Sokrates'ten Platon'a, Hacı Bektaş'tan Mevlana'ya, Descartes'ten Rousseau'ya, Einstein'dan Kant'a kadar hepsi arkadaşlarım olmuştu. Her okuduğum kitapta altını çizdiğim yerler oluyordu, notlar alıyordum. Bunun yanında doğanın içinde serbestçe çalışıyordum, para kazanıyordum, hayatın tadını çıkarıyordum. Dengeyi bulmuştum.

Tevekkül ile başladığım süreç, bir süre sonra beni bambaşka bir yere getirmişti. Her an bir şeyler canlanıyordu zihnimde. 'Bir şeyleri düzeltme adına, insanlığı kurtarma adına, eşitlik ve adalet adına', düşünceler geziniyordu içimde. Önce aklımda 'teorik bir kitap yayınlama fikri' gelişti; 'Bir kitap oluşturacaktım, belki bu yöntemleri, gelecekte birileri sahiplenip örnek alırdı.' diye düşünmüştüm. Bu düşünce 1, 2 yıl aklımda gezindi. Her an, her yerde bu fikri geliştirmek için çabaladım. La ilahe illâllah, diye nefes alır olmuştum artık. İşleri bir yana bırakıp, kendi yoluma vakit harcamak istiyordum.

▪ 2024 Yılı: Kurtuluş Yolu

'Biraz para biriktireyim, şartlar biraz daha olgunlaşsın, öyle başlayayım.', diye düşünürken, 2024 yılı başlarında bir şeyler hızlıca gelişmeye başladı. Atalarımız bize bir görev vermiş ve 'Vatanı müdafaa vakti geldiğinde, içinde bulunduğun şartları düşünmeyeceksin.' demişlerdi. Tarih boyunca düşünürler, hep yorumlamak ile vakit geçirmişlerdi ama bana değiştirmek gibi kutsal bir görev verilmişti. Bekleyecek zaman yoktu.

'Yeni bir sistem geliştirdiğime inanıyordum ve şu soru kafamda yankılanmaya başlamıştı; 'Madem kurtuluş için bir yol geliştirdin, neden uygulamak sana düşmüyordu.' Neden hep başkasından medet umuyorduk. Muhtaç olduğumuz kudret, damarlarımızdaki kanda, mevcut değil miydi?

Ülkemdeki, dünyadaki, insanlar arasındaki çaresizliği, ümitsizliği, yozlaşmayı görüyordum. Gördüğüm her şeyde, baktığım her yerde, konuştuğum herkeste karanlık tarafın varlığını ve hakimiyetini seziyordum. Yediğimiz, içtiğimiz her şeyle oynanıyordu. Bize sunulana maruz kalıyorduk. Dilimiz, kültürümüz, inancımız bozuluyordu. Öfke, şiddet, kibir, bencillik öyle şahlanmıştı ki doğruluk, cömertlik, vicdan, sabır hep ayaklar altındaydı. Hep birlikte esaret altına alınmış, tükeniyorduk. Belki sadece çocuklar saf kalmıştı ve bir çocuk gülüşü ümitlendiriyordu beni.

Yaratan elini uzatmıştı bana ve ben o eli sıkı sıkı tutmuş bırakmıyordum. Sanırım o da bunu sezmiş olacak ki varlığını ve kudretini benden eksik etmiyordu. Gördüğüm ve yaşadığım bazı şeyleri ve hisleri burada anlatmak istemesem de düşünceler, fikirler, yöntemler sırayla geliyordu aklıma; insanlığın kurtuluşu için din, bilim, felsefe, ilkeler ışığında bir düzen kurmak için...

'Selamı nasıl çoğaltırım', diye başladığım bu yolda, bir sabah **'özgürlük nedir'** diye düşünürken, bir süre sonra özgürlük kavramının tanımını yapıyordum. Bir sabah **'yolsuzluğu nasıl bitirebilirim'**, diye düşünüyordum ve çözümü buluyordum. Başka bir gün tabelalara, ambalajlara, markalara bakarken her yerde yabancı dilin hakimiyetini görüp, **'kendi dilimizi, Türkçeyi unuttur olmuşuz'**, diyorum ve nasıl düzeltebilir diye planlar yapıyorum. Daha sonra bir futbol maçı izliyorum, oyuncuların çoğu yabancı, **'bizim çocuklarımız, gençlerimiz oynasa daha iyi olmaz mı?'** diye düşünüyorum, sonra spor hakkında politikalar geliştiriyorum. Bir gün ormanda geziyorum, bakıyorum şişeler, çöpler her yerde, sonra düşünüyorum **'şişelerin üzerindeki barkodlardan, bu çöpleri kimin tarafından atıldığı tespit edilemez mi?'** ve bunun çözümünü oluşturuyorum.

Her gün farklı bir şey yaşıyor, geçmişe gidiyordum. Birilerinin ruhu içimde dolanıyordu.

Bir gün zulme karşı halkımı savunurken Musa oluyordum. Başka bir gün, 'beyazın siyah üstünde üstünlüğü yoktur...', derken Muhammed'in yanında oluyordum. Bedir çölünde, inancıma karşı saldıranlara ilk kılıcı çeken, Hamza ile Ali oluyordum. Ömer olup, adaleti savunuyordum. Hüseyin olup, 'yapmayın, etmeyin, ikilik çıkarmayın.' diye yalvarıyordum Kerbela'da. Ve bir asker oluyordum, düşman mızrağı gelip sağ omzuma saplanıyordu.

Daha sonra Asya bozkırlarından çıkıp, omzumda kıl çadır, bir yanımda avradım, bir yanımda bebeler, önümde keçiler, Anadolu'ya göçüyordum. Türkmen ben oluyordum, komşum bazen Kürt, bazen Arap, bazen Ermeni oluyordu. Bir kavga edip, bir dost oluyorduk.

Konstantin surlarına dayanırken, Fatih'in rüyasındaki kızıl elmayı alıp, bugün karşınıza geçip 'elmayı paylaşma ülküsü altında tüm dünya insanların gönlünü fethetmeye' çağırıyordum herkesi.

Sonra ülke yağmalanırken, Mustafa Kemal'in yanında şehir şehir birlik çağırısı yapıyordum, Adana'da 'bu şehrin nimetleri tüm ülkeye yeter.' derken yanında oluyordum. İlkeler öğretiliyordu bana.

'Ölmeden önce ölüp çıktım karşınıza.' derken, ne yaşadığımı, hangi yollardan geçtiğimi, arkamda kimlerin olduğunu görün istedim. Bu cesaretin, bu umudun nereden geldiğini anlayın istedim. Beni bir yana bırakıp, okuyun, dinleyin ve Kurtuluş'a odaklanın istedim.

- **Sizler, hepiniz!** Hepiniz hakem olun abilerim, ablalarım, kardeşlerim! Yahu bu maç be! Tıpkı bir maç, ama böyle... hayat sahasında oynanıyor! Oyuncuları bizleriz, topumuz da namusumuz, vicdanımız, insanlığımız.

Karanlık taraf tüm silahlarını kullanıyor ve öne geçmiş. Öfke saldırıyor, kibir saldırıyor, bencillik, acelecilik, yozlaşma saldırıyor saldırıyor... Namusumuz, onurumuz, sabrımız, insanlığımız direniyor da direniyor... Bitkin, umutsuz, çaresiz kalmışız.

Yaradan içime bir şeyler serpiştirmiş, beni sahaya sürmüştü. **Kurtuluş fikri ile çıkmışım karşınıza, 'bir umut olabilir miyim'** demişim. 'Ülke kurtulsun, insanlık bir nefes alsın', diye bir yol bulmuşum, birlik olalım demişim. Öyle, maçı kazanmak için değil, bir gol atalım da maçı uzatmaya taşıyalım, diye.

Benim adım Boran, bir başına adamım öyle. İnancımdan, tarihimden, yaratandan başka bir güç yok arkamda. Okuyun, dinleyin ve **söyleyin sonra!** Allah rızası için söyleyin. Karanlığı hep birlikte yenmeyelim mi? Tutun elimden de bir gol atalım. Bir gol.

Söyleyin be, adaletinize insanlığınıza kurban olayım! **Bu gol olmasın mı? ***

* Şaka ile Karışık Filminden Alıntı (1965, "Ofsayt Osman Tiradı")